

MILENIJUM

3

A woman with dark hair, wearing a teal hospital gown, lies in a hospital bed with a white pillow and a blue blanket. She is looking down at several playing cards she is holding in her hands. The cards are scattered around her on the bed. The cards have a unique, textured, woven appearance. In the bottom right corner, a large Ace of Spades is visible. The overall scene suggests a connection between the woman and the game of cards.

Stig Lašon
Kula od Karata

EVROPSKI BESTSELER # 1

BIBLIOTEKA
Ž E S T I N A

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Stieg Larsson
“Luftslottet som sprängdes”
Millennium

Copyright © Stieg Larsson 2007
first published by Norstedts, Sweden in 2006

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Autor ilustracije i dizajna korice:
Dragan Bibin
Copyright © Čarobna knjiga 2008.

ISBN 978-86-7702-093-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2009.

Stig Lašon

KULA OD KARATA

TREĆI DEO TRILOGIJE
MILENIJUM

Preveli

Dorijan Hajdu, Zorica Mančić i Danijela Babić

**Čarobna
knjiga**

DEO PRVI

INTERMECO U HODNIKU

od 8. aprila do 12. aprila

Približno šest stotina žena učestvovalo je u američkom građanskom ratu. Rekrutaciju su prošle preobučene u muškarce. Tu je Holivud prevideo jedan deo istorije kulture – ili je možda takva istorija ideološki neprihvatljiva? Udžbenicima iz istorije uvek je bilo teško da prihvate žene koje ne poštuju granice između polova, a ta granica je najoštrija upravo kad su rat i nošenje oružja u pitanju.

Ipak, istorija od antičkog do modernog doba sadrži veliki broj priča o ratnicama – amazonkama. Najpoznatiji takvi primeri dobijaju mesto u istorijskim knjigama ponajviše zato što se one pominju kao „kraljice“, odnosno predstavnice vladajuće klase. Politički prestolonasledni red, naime, ma koliko neprijatno to zvučalo, u jednakim razmacima postavlja ženu na tron. Rat se, međutim, ne obazire na pol vladara, već se dešava da izbije čak i kad je žena na čelu države, što za posledicu ima to da su udžbenici iz istorije primorani da zabeleže i određeni broj kraljica-ratnica, koje se prema tome moraju posmatrati kao bilo koji Čerčil, Staljin ili Ruzvelt. Osnivačica asirskog kraljevstva, Semiramida iz Ninive, i Budika, koja je povela jednu od najkrvavijih britanskih pobuna protiv Rimskog carstva, dva su takva primera. Potonja ima i statuu pored mosta na Temzi, tačno preko puta Big Bena. Posetite je ako ste u prolazu.

Izuzev toga, istorijske knjige su prilično ćutljive kad su u pitanju obične ratnice koje su baratale oružjem, komandovale i borile se protiv neprijatelja na isti način kao i muškarci. A opet, njih je uvek bilo. Skoro da nema rata u kom nisu učestvovala i žene.

POGLAVLJE PRVO

petak, 8. april

Doktora Andeša Junasona probudila je glavna medicinska sestra Hana Nikander. Bilo je nešto posle pola dva ujutru.

„Šta je?“, upita on zbunjeno.

„Stiže helikopter s dva pacijenta. Jedan stariji muškarac i jedna mlada žena. Ona je ranjena iz vatrenog oružja.“

„A, tako“, odvrati Andeš Junason umorno.

Osećao se sasvim budno, iako je dremnuo svega pola sata. Bio je dežuran u urgentnom centru bolnice „Salgrenska“ u Geteborgu. Celo veče je bilo strahovito iscrpljujuće. Od početka njegovog dežurstva u šest sati, u bolnicu su primljene četiri osobe, žrtve čeonog sudara nadomak Lindumea. Od njih je jedna bila u kritičnom stanju i proglašena je mrtvom odmah po prijemu. Junason je zbrinuo i konobaricu koja je u nezgodi što ju je doživela u kuhinji jednog restorana u centru grada povredila noge, a spasao je život i četvorogodišnjaku dovedenom zbog gušenja, pošto je progutao točak jednog autića. Pored toga, Junason je stigao da previje jednu tinejdžerku koja je biciklom upala u rupu. Radnici Gradskog komunalnog su veoma odgovorno ostavili rupu na izlazu s biciklističke staze, a neko je još i postavljenu ogradu ubacio u rupu. Devojka je zaradila četrnaest kopči na licu i izgubila dva prednja zuba. Junason je zašio i deo palca koji je jedan samouki stolar – pun entuzijazma – uspeo da oteteriše sam sebi.

Do jedanaest sati, broj pacijenata na urgentnom se smanjio. Junason je prošao vizitu i proverio stanje dotad pristiglih pacijenata, a zatim se povukao u kancelariju da pokuša da se nakratko odmori. Dežurstvo mu je trajalo do šest ujutru, i on je retko spavao u bolnici, čak i kad nije bilo hitnih slučajeva, ali te noći je zadremao skoro momentalno.

Sestra Hana Nikander mu pruži šolju s čajem. Nije stigla da sazna detalje o dva nova pacijenta.

Andeš Junason baci pogled kroz prozor i spazi da iznad mora žestoko seva. Helikopter zaista stiže u poslednjem času. Iznenada poče pljusak. Nevreme se spusti na Geteborg.

Dok je stajao kraj prozora, Junason začu zvuk motora i ugleda helikopter kako pod naletima oluje vijuga ka rampi za sletanje. Na trenutak zadrža dah, kad mu se učini da se pilot bori da održi kontrolu. Helikopter mu se zatim izgubi iz vidnog polja, ali Junason onda začu kako se motor polako gasi. Otpi gutljaj čaja i odloži šolju.

Andeš Junason je sačekao nosila na ulazu u urgentno odeljenje. Dežurna koleginica Katarina Holm je preuzela prvog dovezenog pacijenta – starijeg muškarca s ozbiljnom povredom lica. Doktoru Junasonu je pripala druga pacijentkinja, žena s ranama od vatrenog oružja. Na brzinu ju je pogledao i zaključio da se radi o tinejdžerki, prljavoj, krvavoj i ozbiljno povređenoj. Podigao je čebe kojim ju je hitna služba obmotala i primetio da je neko sivim selotejpom prelepio rane od metka na kuku i ramenu, što je ocenio kao neuobičajeno oštrouman potez. Selotejp nije dozvoljavao da bakterije uđu u rane, a krv izađe iz njih. Jedan metak ju je pogodio u kuk i prošao pravo kroz mišićno tkivo. Junason je zatim pacijentkinji podigao rame i locirao ulaznu ranu na leđima. Izlazne rane nije bilo, što je značilo da je metak još uvek negde u telu. Nadao se da metak nije probušio plućno krilo, a pošto u devojčinih ustima nije bilo krvi, pretpostavio je da se to verovatno i nije desilo.

„Rendgen“, reče medicinskoj sestri koja mu je asistirala. Dalja objašnjenja nisu bila potrebna.

Na kraju je presekao traku kojom je hitna služba zavila devojčinu glavu. Sledio se kad je napipao ulaznu ranu i shvatio da je upucana i u glavu. Ni ovde nije bilo izlazne rane.

Andeš Junason na trenutak zastade i pogleda devojkicu. Iznenada se oseti potišteno. Svoj posao je često upoređivao s golmanskim. Na njegovo radno mesto su svakodnevno dolazili ljudi u različitom stanju, ali s jednim jedinim ciljem – da dobiju pomoć. Bilo je sedamdesetčetvorogodišnjih žena koje su dobile infarkt u nekoj galeriji, četrnaestogodišnjih dečaka kojima je levo plućno krilo probušeno šrafcišerom i šesnaestogodišnjih devojčica koje su popile tabletu ekstazija, igrale osamnaest sati, a zatim se samo sručile, potpuno modre u licu. Bilo je žrtava napada i nesreća na radnom mestu. Bilo je male dece koju su napali psi u parku i spretnih muškaraca koji su samo hteli da iseku par dasaka motornom testerom, ali su umesto toga uspeali da se zaseku sve do koštane srži zgloba na ruci.

Andeš Junason je bio golman koji je stajao između pacijenta i pogrebnog preduzeća. Njegov posao se sastojao iz toga da odlučuje o merama koje će se preduzeti. Ako bi doneo pogrešnu odluku, pacijent bi umro, ili bi se možda probudio s doživotnim invaliditetom. Najčešće je donosio ispravne odluke, što je bilo uslovljeno i činjenicom da je većina povređenih dolazila s očiglednim i konkretnim problemom. Ubod noža u grudi ili prelom usled saobraćajne nesreće bili su razumljivi i pregledni. Da li će pacijent preživeti, zavisilo je od prirode povrede i njegove stručnosti kao lekara.

Postojale su dve vrste povreda kojih se Andeš Junason grozio. Prve su bile teške opekotine, koje su, bez obzira na mere što bi ih preduzeo, vodile do doživotne patnje pacijenta. Druge su bile povrede glave.

Devojka koja je ležala pred njim mogla bi da preživi s metkom u kuku i metkom u ramenu. Ali metak koji se nalazi negde u njenom mozgu potpuno je druga priča. Junason iznenada primeti da mu glavna sestra Hana nešto govori.

„Izvini?“

„To je ona.“

„Koja 'ona'?“

„Lizbet Salander. Devojka koju već nekoliko nedelja jure zbog trostrukog ubistva u Stokholmu.“

Andeš Junason pogleda lice svoje pacijentkinje. Hana je bila potpuno u pravu. To je devojka čiju su sliku iz pasoša on i ostali Šveđani još od Uskrsa gledali na naslovnim stranama na svakom kiosku. Sada je ubica i sam upucan, što u svakom slučaju predstavlja nekakvu poetsku pravdu.

Ali to se njega nije ticalo. Njegov posao je bio da svom pacijentu spase život, bez obzira na to da li se radi o trostrukom ubici ili dobitniku Nobelove nagrade. Ili i jednom i drugom istovremeno.

Zatim je nastupio efektivni kaos svojstven urgentnom odeljenju. Osoblje iz Junasonove smene je rutinski pristupilo poslu. Ono što je ostalo od odeće Lizbet Salander sasečeno je s nje. Jedna medicinska sestra je obavestila o krvnom pritisku – sto sa sedamdeset – dok je sam Junason prislonio stetoskop na grudi pacijentkinje i oslušnuo otkucaje srca, za koje se trenutno činilo da su ravnomerni, i disanje, koje nije bilo jednako ravnomerno.

Doktor Junason nije oklevao s proglašavanjem Lizbetinog stanja kritičnim. Rane na kuku i ramenu su do daljeg mogle da sačekaju – s par kompresora

ili čak i s tom trakom kojom ih je neka inspirisana duša prelepila. Važna je bila glava. Doktor Junason je naložio kompjutersku tomografiju skenerom u koji je bolnica investirala državni novac.

Andeš Junason je imao plave oči i plavu kosu, i bio je iz Umea. U bolnicama „Salgrenska“ i „Estra šukhuset“ radio je već dvadeset godina kao istraživač, patolog ili lekar na urgentnom. Držao je rekord koji je zapanjivao kolege, a osoblje činilo ponosnim što radi s njim – insistirao je na tome da nijedan pacijent neće umreti u njegovoj smeni i na neki čudesan način uspevaio da održi taj broj na nuli. Neki od njegovih pacijenata su svakako umrli, ali se to nije desilo usled njegovog tretmana, već tokom naknadnog lečenja ili iz nekih potpuno drugih razloga.

Junason je katkad pribegavao i nesvakidašnjim metodama lečenja. Smatrao je da lekari ponekad imaju tendenciju da izvlače zaključke za koje nemaju osnova i tako se, pogrešno, prelako predaju, ili, s druge strane, troše previše vremena da otkriju šta tačno pacijentu fali da bi otpočeli s ispravnom terapijom. To jeste način koji udžbenik preporučuje, problem je samo u tome što pacijent može da umre dok se lekari premišljaju. U najgorem slučaju, lekar bi došao do zaključka da je slučaj beznadežan i prekinuo lečenje.

Andeš Junason, međutim, nikada ranije nije imao pacijenta s metkom u glavi. Ovde bi verovatno bio potreban neurohirurg. Osećao je da on sam nije dovoljan, ali je iznenada uvideo da ga sreća služi možda i više nego što je zaslužio. Pre nego što je oprao ruke i presvukao se za operaciju, pozvao je Hanu Nikander.

„Jedan američki profesor koji se zove Frenk Elis i radi u bolnici 'Karolinska' u Stokholmu trenutno je u Geteborgu. On je poznat po istraživanju mozga, a pored toga je i moj dobar prijatelj. Odseo je u hotelu 'Radison'. Možeš li da nađeš broj telefona?“

Dok je Andeš Junason čekao da stignu snimci s rendgena, Hana Nikander se vratila s brojem telefona hotela „Radison“. Junason baci pogled na sat – 1.42 – i podiže slušalicu. Noćni portir u hotelu nije bio voljan da prebaci poziv u ovo doba noći, pa je doktor Junason bio primoran da formuliše nekoliko krajnje oštrih reči o hitnosti situacije pre nego što je linija prebačena na lokal sobe.

„Dobro jutro, Frenk“, reče Junason kad profesor konačno podiže slušalicu. „Andeš ovde. Čuo sam da si u Geteborgu. Možeš li da dođeš do 'Salgrenske' i asistiraš mi pri jednoj operaciji mozga?“

„*Are you bullshitting me?*“, začu se sumnjičavi glas s druge strane. Uprkos tome što je Frenk toliko godina živio u Švedskoj i bez poteškoća govorio švedski – mada s američkim akcentom – njegov prvi jezik ostao je engleski. Andeš Junason je govorio švedski, a Elis je odgovarao na engleskom.

„Frenk, žao mi je što sam propustio tvoje predavanje, ali mislio sam da bi mogao da održiš jedan privatan čas. Imam jednu mladu ženu koja je upucana u glavu. Ulazna rana je tik iznad levog uha. Ne bih te zvao da mi ne treba *second opinion*. A ne mogu da se setim nikoga ko bi za to bio pogodniji od tebe.“

„Je li ozbiljno?“, upita Frenk Elis.

„Devojka ima oko dvadeset pet godina.“

„I upucana je u glavu?“

„Nema izlazne rane.“

„Ali je živa?“

„Slab, ali stabilan puls, disanje nešto manje pravilno, pritisak sto sa sedamdeset. Pored toga, ima metak i u ramenu i jednu prostrelnu ranu na kuku. Ta dva problema mogu sam da rešim.“

„Zvuči obećavajuće“, reče profesor Elis.

„Obećavajuće?“

„Ako neko ima metak u glavi, a i dalje je živ, situacija se mora smatrati izglednom.“

„Možeš li da mi asistiraš?“

„Moram da priznam da sam veče proveo u društvu dobrih prijatelja. Legao sam u jedan i verovatno imam impresivan nivo alkohola u krvi...“

„Ja ću donositi odluke i uraditi zahvat. Ali treba mi neko ko će mi asistirati i reći ako pravim neku glupost. A, iskreno, čak i potpuno pijani profesor Elis je za nekoliko klasa bolji od mene kad je u pitanju procena povreda mozga.“

„Okej. Dolazim. Ali duguješ mi uslugu.“

„Taksi te čeka ispred hotela.“

Profesor Frenk Elis podiže naočari na čelo i počea se po vratu. Koncentrisao se na monitor koji je prikazivao svaki ćošak mozga Lizbet Salander. Elis je imao pedeset tri godine, prosedu crnu kosu i tamnu bradu, i izgledao je kao neki sporedni glumac iz serije *Urgentni centar*. Njegovo telo je nagoveštavalo da svake nedelje provodi određeni broj sati u teretani.

Frenku Elisu se Švedska sviđala. Došao je sedamdesetih putem razmene kao mladi istraživač i ostao dve godine. Nakon toga se više puta vraćao, sve dok mu nisu ponudili profesuru u bolnici „Karolinska“. Dotad je već postao međunarodno priznato ime.

Andeš Junason je Frenka Elisa poznavao četrnaest godina. Upoznali su se na jednom seminaru u Stokholmu i otkrili da su obojica strastveni ribolovci, pa ga je Andeš pozvao na pecanje u Norvešku. Tokom godina su ostali u kontaktu i više puta odlazili na pecanje. Nikada, međutim, nisu radili zajedno.

„Mozak je misterija“, reče profesor Elis. „Bavim se njegovim istraživanjem već dvadeset godina. Čak i duže.“

„Znam. Izvini što sam te izvukao iz kreveta, ali...“

„Ma“, odvrati Frenk Elis odmahujući rukom. „Koštaće te flašu 'kraganmora' kad sledeći put budemo išli na pecanje.“

„Okej. Jeftino sam prošao.“

„Imao sam jednog pacijenta pre nekoliko godina kad sam radio u Bostonu – pisao sam o tom slučaju za *Medicinski žurnal Nove Engleske*. U pitanju je bila devojka, otprilike istih godina kao ova tvoja pacijentkinja. Bila je na putu ka fakultetu kad ju je neko pogodio iz samostrela. Strela joj je ušla pored leve obrve, prošla pravo kroz glavu i izašla skoro nasred vrata.“

„I preživela je?“, upita Junason zapanjeno.

„Izgedala je užasno kad je stigla u urgentni. Isekli smo strelu i uradili tomografiju. Strela je prošla pravo kroz mozak. Prema svim racionalnim merilima, trebalo je da bude mrtva ili barem u komi.“

„A kakvo je bilo njeno stanje?“

„Sve vreme je bila svesna. I ne samo to; naravno, bila je potpuno prestravljena, ali je bila potpuno razborita. Jedini problem je bilo to što je imala strelu u glavi.“

„Šta si uradio?“

„Pa, uzeo sam klešta, izvukao strelu i previo joj rane. Otprilike.“

„Je l' preživela?“

„Stanje joj je, razume se, bilo kritično dugo nakon što smo je otpustili, ali, iskreno govoreći – mogli smo da je otpustimo i istog dana kad smo je primili. Nikad nisam video zdravijeg pacijenta.“

Andeš Junason se pitao da li se profesor Elis šali s njim.

„S druge strane“, nastavi Elis, „pre nekoliko godina sam u Stokholmu imao jednog četrdesetdvogodišnjeg pacijenta koji je glavom udario u okvir prozora, i to ne preterano jako. Međutim, pozlilo mu je toliko brzo da je hitna pomoć morala da ga prebaci u urgentni. Bio je bez svesti kad je stigao. Imao je malu čvorugu i minimalno krvarenje. Ali nikada se nije probudio i umro je posle devet dana na intenzivnoj. Ni dan-danas ne znam od čega je umro. U obdukcijском nalazu smo napisali 'izliv krvi u mozak usled nezgode', ali niko od nas nije bio zadovoljan tim zaključkom. Krvarenje je bilo toliko malo da nije trebalo da utiče ni na šta. Bez obzira na to, otkazali su mu i jetra, i bubrezi, i srce i pluća. Što sam stariji, to ovo sve više doživljavam kao neku vrstu ruleta. Lično, ne verujem da ćemo ikada saznati kako mozak funkcioniše. Šta planiraš da uradiš?“

Elis kucnu olovkom po monitoru.

„Nadao sam se da ćeš ti meni kazati.“

„Da čujem tvoju procenu.“

„Pa, prvo, čini se da se radi o metku malog kalibra. Ušao je s leve strane glave i zaustavio se na oko četiri centimetra u mozgu. Naslonjen je na lateralnu komoru, a došlo je i do krvarenja.“

„Mere?“

„Da upotrebim tvoju terminologiju – uzeti klešta i izvući metak istim putem kojim je i ušao.“

„Izvanredan predlog. Samo, ja bih iskoristio najmanju pincetu koju imam.“

„Je l' stvarno tako jednostavno?“

„U ovom slučaju, šta nam drugo preostaje? Možemo da ostavimo metak tu gde je, i ona će možda doživeti sto godina, ali i to je rizik. Mogu se razviti epilepsija ili migrena, nastati raznorazni napadi. A ono što ne želiš jeste da za godinu dana, kad joj rana zaraste, budeš primoran da joj izbušiš lobanju kako bi je operisao. Metak nije blizu velikih krvnih sudova. U ovom slučaju bih preporučio da izvadiš metak, ali...“

„Ali šta?“

„Metak me ne brine posebno. To je ono što je fascinantno kod povreda mozga – ako je preživela ulazak metka u glavu, to je znak da će preživeti i njegovo vađenje odatle. Ovo je veći problem.“ Elis pokaza na monitor. „Oko ulazne rane imaš gomilu koštanih odlomaka. Vidim bar deset delova

od po nekoliko milimetara. Neki od njih su utonuli u moždano tkivo. To je ono što će je ubiti ako ne budeš pažljiv.“

„Ovaj deo mozga kontroliše govor i numeričke sposobnosti.“

Elis slegnu ramenima.

„*Mumbo jumbo*. Nemam pojma za šta su zadužene baš te sive ćelije. Uradićemo sve što je u našoj moći. Ti operišeš. Ja te nadgledam. Je l' mogu da se priprelim za operaciju?“

Mikael Blumkvist pogleda na sat i vide da je nešto posle tri ujutru. Imao je lisice na rukama. Na trenutak zažmuri. Bio je mrtav umoran, ali pun adrenalina. Otvori oči i ljutito pogleda inspektora Tomasa Paulsona, koji mu uzvratil šokiranim pogledom. Sedeli su za kuhinjskim stolom u beloju kući na imanju Goseberja u blizini Nusebroa, za koje je Mikael prvi put čuo dvanaest sati ranije.

Katastrofa se već dogodila.

„Idiote“, reče Mikael.

„Slušajte sad...“

„Idiote“, ponovi Mikael. „Do đavola, rekao sam vam da je opasan po život. Rekao sam da morate da ga tretirate kao aktiviranu ručnu granatu. Ubio je najmanje troje ljudi, građen je kô tenk i ubija golim rukama. A ti šalješ dva seoska pandura da ga privedu, kô da je obična pijandura.“

Mikael ponovo zažmuri. Pitaio se šta još može da pođe naopako tokom ove noći.

Našao je Lizbet Salander odmah posle ponoći. Bila je ozbiljno povređena. Pozvao je policiju i uspeo da ubedi hitnu službu da pošalje helikopter da je preveze do bolnice. Detaljno je opisao njene povrede i ranu od metka na njenoj glavi. Pametna i razumna osoba koja je odgovorila na poziv složila se s njim da je Salanderovoj pomoć neophodna.

Prošlo je pola sata dok helikopter nije stigao. Mikael je izvezao dva automobila iz staje, koja je služila i kao garaža, upalio farove i obeležio sletište osvetlivši njivu ispred kuće.

Posada helikoptera i dva lekara koja su bila s njima ponašali su se rutinski i profesionalno. Jedan od lekara je Salanderovoj pružio prvu pomoć, dok se drugi pobrinuo za Aleksandera Zalačenka, poznatog i kao Karl Aksel Budin. Zalačenko je bio Lizbetin otac i njen najveći neprijatelj. Pokušao je da je

ubije, ali nije uspeo. Mikael ga je našao teško povređenog, s ranom od sekire na licu i polomljenom nogom.

Dok je čekao da helikopter stigne, Mikael je za Lizbet uradio sve što je bilo u njegovoj moći. Doneo je čist čaršav iz ormara, isekao ga i napravio zavoje. Video je da se krv poput zapušača zgrušala na ulaznoj rani na glavi i nije znao da li sme da je prekrije zavojem. Na kraju joj je sasvim labavo obavio glavu isečenim čaršavom, najviše zato da rana ne bi bila izložena bakterijama i prljavštini. Krvarenje na druge dve rane, nasuprot tome, zaustavio je na najjednostavniji mogući način. U jednom ormaru je našao rolnu sivog selotejpa i njime je prelepio rane. Vlažnim peškirom joj je obrisao blato s lica.

Nije otišao u šupu da pomogne Zalačenku. Mirno je konstatovao da ga za Zalačenka ni najmanje nije briga.

Dok je čekao hitnu službu, pozvao je i Eriku Berjer i ispričao joj šta se desilo.

„Jesi li ti povređen?“, pitala ga je Erika.

„Ja sam dobro“, odgovorio je Mikael. „Lizbet je ranjena.“

„Jadna devojka“, rekla je Erika. „Tokom večeri sam pročitala Bjerkov izveštaj za DB. Šta ćeš uraditi u vezi s tim?“

„Ne mogu čak ni da razmišljam o tome“, odvratio je Mikael.

Dok je razgovarao s Erikom, sedeo je na podu pored kauča, budno motreći na Lizbet. Izuo joj je cipele i skinuo pantalone kako bi joj previo ranu na kuku, i sada je slučajno stavio ruku na gomilu odeće koju je bacio na pod. Napipao je nekakav predmet u džepu njenih pantalona i izvukao ručni kompjuter „palm tungsten T3“.

Zamišljeno se zagledao u njega. Kad je čuo helikopter, stavio je kompjuter u unutrašnji džep svoje jakne. Zatim se – dok je još uvek bio sam – nagnuo nad Lizbet i pretražio joj sve džepove. Našao je još jedan svežanj ključeva za njen stan kod Trga Musebake i pasoš na ime Irene Neser. Sve je hitro ubacio u svoju torbu za laptop.

Prvi policijski auto, s Fredrikom Tuštensonom i Gunarom Andešonom iz gradića Trolhetan, stigao je nekoliko minuta nakon što je helikopter sleteo. Za njima je došao dežurni inspektor Tomas Paulson, koji je odmah preuzeo komandu nad situacijom. Mikael je počeo da mu objašnjava šta

se desilo. Paulsona je doživio kao osornog i krutog službenika. Upravo su nakon Paulsonovog dolaska stvari pošle naopako.

Paulson nije pokazivao nikakve znake da razume ono što mu Mikael govori. Delovao je veoma uzbuđeno i jedino što mu je stiglo do svesti bilo je to da je devojka na kauču zapravo trostruki ubica Lizbet Salander, što je bilo od neprocenjive važnosti. Tri puta je pitao krajnje zauzetog lekara iz hitne službe da li devojku može na mestu da uhapsi. Lekar je na kraju ustao i zaurao na Paulsona da se odmakne od njega.

Posle toga se Paulson usredsredio na povređenog Aleksandera Zalačenka u šupi, i Mikael je čuo kako raportira da je Lizbet Salander očigledno pokušala da ubije još jednu osobu.

Dotad je Mikael bio već toliko besan na Paulsona, koji se očigledno nije obazirao ni na šta od onoga što mu je Mikael govorio, da je podigao glas i rekao mu da pod hitno pozove inspektora Jana Bublanskog iz Stokholma. Izvadio je telefon i ponudio se da okrene broj. Paulson nije bio zainteresovan.

Mikael je potom napravio dve greške.

Odlučno je objasnio da je pravi trostruki ubica čovek po imenu Ronald Niderman, koji je građen kao tenk i koji boluje od kongenitalne analgezije i trenutno leži vezan u jarku na putu ka Nusebruu. Rekao im je kako da stignu do Nidermana i predložio da policija mobilise ceo puk naoružane pešadije da ga uhapsi. Paulson je pitao otkud Niderman u jarku, i Mikael je otvoreno priznao da ga je on pod pretnjom oružjem tamo ostavio.

„Pod pretnjom oružjem?“, upitao je inspektor Paulson.

Dotad je Mikael već trebalo da shvati da je Paulson potpuni kreten. Trebalo je da sam pozove Jana Bublanskog i zamoli ga da raščisti maglu koja se očito spustila na Paulsona. Mikael je, međutim, načinio drugu grešku pokušavši da preda oružje što mu je bilo u džepu jakne – „kolt 1911 gavernment“, koji je ranije tog dana našao u stanu Lizbet Salander u Stokholmu i uz čiju je pomoć savladao Ronalda Nidermana.

To je navelo Paulsona da istog trenutka uhapsi Mikaela zbog neovlašćenog posedovanja oružja. Paulson je zatim naredio policajcima Tuštensonu i Andešonu da odu do mesta na putu ka Nusebruu o kom je Mikael govorio i istraže da li ima istine u njegovoj tvrdnji da je tamo jedan čovek vezan za saobraćajni znak. Ako se ispostavi da jeste tako, policajci će dotičnoj osobi staviti lisice i dovesti je na imanje Goseberja.

Mikael se odmah pobunio, objašnjavajući da Ronald Niderman nije čovek kog je lako obuzdati i staviti mu lisice, već da je opasni ubica. Kad je Paulson i ovo izignoriseo, kap je prelila čašu. Mikael ga je nazvao nesposobnim govnom i zaurlo da će, ako Tuštenson i Andešon bez pojačanja odvežu Ronalda Nidermana, sve otići u pizdu materinu.

Rezultat ovog ispada bio je taj da se Mikael, s liscama na rukama, našao na zadnjem sedištu Paulsonovog patrolnog automobila, iz kog je psujući gledao kako Tuštenson i Andešon odlaze. Jedini tračak svetlosti u ovom potpunom mraku bilo je to što je Lizbet prebačena do helikoptera, koji je potom nestao iznad vrhova drveća, ka bolnici „Salgrenska“. Mikael se osećao potpuno bespomoćno znajući da neće moći da dođe do informacija, i mogao je samo da se nada da će Lizbet završiti kod nekoga ko će joj pružiti stručnu negu.

Doktor Andeš Junason je napravio dva duboka reza i razmaknuo kožu oko ulazne rane. Ekarterom je fiksirao otvor. Medicinska sestra je sisaljkom pažljivo pokupila krv. Zatim je usledio neprijatni deo operacije, tokom kojeg je doktor Andešon bušilicom proširio rupu u lobanji. Procedura je tekla iscrpljujuće sporo.

Na kraju je napravio dovoljno veliku rupu da može da pristupi mozgu Lizbet Salander. Pažljivo je uvukao sondu u mozak i za nekoliko milimetara proširio kanal koji je metak napravio. Zatim je uvukao drugu, tanju sondu i locirao metak. S rendgenskog snimka Lizbetine lobanje konstatovao je da se metak iskrivio i da se nalazi pod uglom od četrdeset pet stepeni u odnosu na kanal. Sondom je lagano opipao ivicu metka i, posle niza neuspešnih pokušaja, konačno ga malo podigao, okrenuo i pripremio za izvlačenje.

Na kraju je zavukao jednu malenu pincetu s hvataljkom, čvrsto stegnuo bazu metka i povukao pincetu. Metak je krenuo gotovo bez ikakvih poteškoća. Junason ga je približio svetlu i, uz konstataciju da je skoro potpuno neoštećen, ubacio ga u jednu posudu.

„Obrišite“, reče zatim, i sestra ga odmah poslušala.

Junason baci pogled na EKG, koji je pokazivao da njegova pacijentkinja i dalje ima pravilan rad srca.

„Pincetu.“

Privuče veliku lupu s visećeg stativa i zagleda se u otvorenu ranu.

„Pažljivo“, reče profesor Elis.

U narednih četrdeset pet minuta Andeš Junason je izvadio ni manje ni više nego trideset dva slična fragmenta lobanje iz ulazne rane. Najmanje parče jedva da je bilo vidljivo golim okom.

Dok je Mikael Blumkvist isfrustrirano pokušavao da izvuče mobilni iz gornjeg džepa sakoa – što je, s vezanim rukama, bila nemoguća misija – u Goseberju je stiglo još nekoliko automobila s policajcima i tehničkim osobljem. Inspektor Paulson im je dao instrukcije da pakuje forenzičke dokaze iz šupe i da urade osnovnu pretragu kuće, u kojoj je nađeno i zaplenjeno više komada oružja. Mikael ih je rezignirano posmatrao sa zadnjeg sedišta Paulsonovog automobila.

Paulson je tek posle više od sat vremena postao svestan toga da se Tuštenson i Andešon još uvek nisu vratili sa zadatka koji je podrazumevao privođenje Ronalda Nidermana. Najednom je postao zabrinut i vratio je Mikaela u kuhinju, zamolivši ga da mu još jednom objasni gde se Niderman nalazi.

Mikael je zažmurio. Još uvek je sedeo u kuhinji zajedno s Paulsonom kad su se policajci koji su bili poslani da pomognu Tuštensonu i Andešonu vratili na raport. Policajac Gunar Andešon nađen je mrtav, slomljenog vrata. Njegov kolega Fredrik Tuštenson bio je živ, ali teško povređen. Obojica su ležali u jarku pored saobraćajnog znaka. Nije bilo ni traga njihovom oružju i policijskom automobilu.

Situacija koju je inspektor Tomas Paulson iole držao pod kontrolom iznenada se pretvorila u ubistvo policajca s jedne i odbeglog, naoružanog nasilnika s druge strane.

„Idiote“, ponovi Mikael.

„Vređanje policije ne pomaže.“

„Okolo toga se slažemo Ali kad te budem optužio za povredu službene dužnosti, ima sve da se puši. A pre nego što s tobom budem završio, osvanućes na naslovnim stranama svih švedskih novina kao najgluplji policajac.“

Paulsona je očigledno žacnula ova pretnja da će biti izložen javnom podsmehu. Zabrinuo se.

„Šta predlažete?“

„Zahtevam da pozoveš inspektora Jana Bublanskog iz stokholmske policije. Odmah.“

Inspektorka Sonja Modig se prenu iz sna kad joj na drugom kraju spavaće sobe zazvoni mobilni telefon ostavljen da se puni. Pogleda na sat na noćnom stočiću i, na sopstvenu žalost, vide da je tek nešto posle četiri ujutru. Pogleda zatim muža, koji je još uvek bezbrižno hrkao. Ne bi ga probudila ni artiljerijska paljba. Sonja se iskobelja iz kreveta i uze telefon da se javi.

Jan Bublanski, pomisli, *ko bi drugi bio*.

„Pravi cirkus dole kod Trolhetana“, reče joj šef umesto pozdrava. „Ekspresni voz *X-2000* za Geteborg polazi u pet i deset.“

„Šta se desilo?“

„Blumkvist je našao Salanderovu, Nidermana i Zalačenka. I sam je priveden zbog vređanja policajca, opiranja pri hapšenju i neovlašćenog posedovanja oružja. Salanderova i Zalačenko su prebačeni u Geteborg, u bolnicu 'Salgrenska' – ona zbog toga što u glavi ima metak, a on zbog toga što u glavi ima sekiru. Niderman je u bekstvu. Tokom noći je ubio policajca.“

Sonja Modig trepnu dvaput i oseti umor. Više od svega je želela da se vrati u krevet i uzme mesec dana odmora.

„*X-2000* u pet i deset. Okej. Šta treba da radim?“

„Uzmi taksi do glavne železničke stanice. Pridružiće ti se i Jerker Holmberj. Javićete se inspektoru Tomasu Paulsonu iz lokalne policije, koji je bez sumnje odgovoran za dobar deo sinoćne zbrke i koji je – da citiram Blumkvista – neviđena balvančina, kraj citata.“

„Razgovarao si s Blumkvistom?“

„Izgleda da je uhapšen i da su mu stavljene lisice. Uspeo je da ubedi Paulsona da mu pridrži telefon dok se javi. Upravo sam krenuo na Kungsholmen da vidim šta se dešava. Bićemo u kontaktu putem mobilnog.“

Sonja još jedanput pogleda na sat. Potom telefonom pozva taksi i istušira se za minut. Opra zube, očeslja se, navuče crne pantalone, crnu majicu i sivi blejzer. Stavi u tašnu službeni pištolj i obuče tamnocrvenu kožnu jaknu. Prodrmusu zatim muža da mu kaže kuda je pošla i da se ujutru postara za klince. Sonja izađe na ulicu u trenutku kad stiže i taksi.

Nije morala da traži kolegu Jerkera Holmberja. Sasvim ispravno je pretpostavila da je u vagon-restoranu. Već joj je kupio sendvič i kafu. Nakon petominutnog doručka u potpunoj tišini, Holmberj skloni šolju u stranu.

„Možda bi trebalo da se prekvalifikujemo“, reče potom.

U četiri ujutru je inspektor Markus Erlander iz geteborškog odeljenja za suzbijanje nasilja napokon stigao u Goseberju i preuzeo istragu od preopterećenog Tomasa Paulsona. Erlander – puniji, sedokosi čovek od pedesetak godina – najpre skinu Mikaelu lisice i ponudi ga pecivom i kafom iz termosaa. On i Mikael predoše potom u dnevnu sobu na razgovor u četiri oka.

„Razgovarao sam s Bublanskim“, reče Erlander. „Dugo se znamo. I on i ja se izvinjavamo zbog Paulsonovog ponašanja.“

„Pošlo mu je za rukom da u toku noći zbog njega ubiju policajca“, odvrati Mikael.

Erlander klimnu glavom. „Lično sam poznao Gunara Andešona. Radio je u Geteborgu pre nego što se preselio ovamo. Ima trogodišnju ćerku.“

„Žao mi je. Pokušao sam da upozorim...“

Erlander klimnu glavom.

„Shvatam. Govorio si otvoreno i zato su ti stavili lisice. Ti si sredio i Veneštrema. Bublanski kaže da si kao novinar opak i drzak, i zagrižen kad je u pitanju privatna istraga, ali da možda i znaš o čemu govoriš. Je l' možeš da mi ukratko objasniš o čemu se ovde radi?“

„Ovo je rasplet ubistva mojih prijatelja Daga Svensona i Mije Berjman iz Enšedea, i ubistva jedne druge osobe, koja mi nije prijatelj... advokata Nilsa Bjurmana, nekadašnjeg staratelja Lizbet Salander.“

Erlander klimnu glavom.

„Kao što znaš, Salanderovu još od Uskrsa jure zbog sumnje da je počinila trostruko ubistvo. Kao prvo, hoću da ti bude sasvim jasno da je Lizbet Salander nedužna kad su ova ubistva u pitanju. Žrtva je ona sama.“

„Dosad nisam imao nikakve veze sa slučajem Salander, ali posle svega što sam video u medijima, malo mi je teško da poverujem da je sasvim nedužna.“

„To ne menja stvar. Nedužna je – i tačka. Ronald Niderman je taj koji je u toku noći ubio tvog kolegu Gunara Andešona. Niderman radi za Karla Aksela Budina.“

„Za istog onog Budina koji je sad sa sekirom u glavi u bolnici 'Salgrenska'?“

„Čisto tehnički, ta sekira mu više nije u glavi. Polazim od toga da ga je Lizbet sredila. Pravo ime mu je Aleksander Zalačenko. On je Lizbetin

otac i bivši plaćeni ubica ruske vojne obaveštajne službe. Sedamdesetih je prebegao u Švedsku i počeo da radi za švedsku državnu bezbednost, za koju je radio sve do pada Sovjetskog Saveza. A onda se upustio u kriminal.“

Erlander je zamišljeno posmatrao Mikaela, koji je sedeo na kauču naspram njega. Mikael je bio obliven znojem i, činilo se, jezivo umoran. Do ovog trenutka je racionalno i razumno argumentovao, ali ga je inspektor Paulson – u čije se reči Erlander nije uzdao – upozorio da Blumkvist trabunja nešto o ruskim agentima i nemačkim plaćenim ubicama, što u švedskoj kriminalistici teško da se smatra rutinskim poslom. Blumkvist je očigledno došao do dela priče koji je Paulson odbacio. Međutim, u jarku kraj puta za Nosebru ležali su jedan teško ranjeni i jedan mrtvi policajac i Erlander je bio voljan da sasluša Mikaela. Sam Mikael pak nije mogao a da ne primeti trunku sumnje u Erlanderovom glasu.

„Dobro. Ruski agent.“

Blumkvist se slabašno nasmeši, očigledno svestan koliko njegova priča zvuči apsurdno.

„Bivši ruski agent. Mogu da dokumentujem svaku tvrdnju.“

„Razumem.“

„Zalačenko je sedamdesetih bio vrhunski špijun. Prebegao je, te od švedskog DB-a dobio zaštitu. Koliko razumem, ovo nije usamljen slučaj u svoj pometnji posle pada Sovjetskog Saveza.“

„U redu.“

„Kao što sam rekao, ne znam šta se tačno desilo prošle noći, ali Lizbet je ušla u trag svom ocu, kog nije videla petnaest godina. On je maltretirao njenu majku, koja je nakon nekoliko godina umrla od posledica zlostavljanja. Pokušao je da ubije i Lizbet, a Ronald Niderman je za njega ubio Daga Svensona i Miju Berjman. Zalačenko je, pored toga, odgovoran i za kidnapovanje Lizbetine prijateljice Mirijam Vu – to je bilo onda kad se Paolo Roberto tukao u Nikvarnu.“

„Ako je Lizbet Salander svom ocu zabila sekiru u glavu, onda i nije baš neuduzna.“

„I sama je zadobila tri rane od metka. Mislim da svako do izvesne mere ima pravo da se brani. Nečeg sam se setio...“

„Da?“

„Lizbet je bila blatnjava, kosa joj je bila potpuno slepljena, a odeća puna peska. Kao da je bila zakopana. A Niderman izgleda ima naviku da zakopava

ljude. Policija iz Sederteljea je kod Nikvarna, pored jednog magacina u vlasništvu *Svavelše MC-a*, pronašla dva groba.“

„Tačnije, tri. Kasno sinoć su pronašli još jedan. Ali ako je Lizbet bila upucana i zakopana, otkud ona onda napolju i to sa sekirom u ruci?“

„Ne znam šta se desilo, ali Lizbet je neverovatno žilava. Pokušao sam da nagovorim Paulsona da dovede pse tragače...“

„Stižu.“

„Dobro je.“

„Paulson te je priveo zbog vređanja.“

„To nije tačno. Nazvao sam ga idiotom – nesposobnim idiotom i balvančinom. S obzirom na situaciju, nijedan od ovih epiteta nije uvredljiv.“

„Hm. Ali priveden si i zbog neovlašćenog posedovanja oružja.“

„Pogrešio sam što sam pokušao da Paulsonu predam oružje. I o ovome više ne želim da se izjašnjavam bez advokata.“

„Okej. Pustimo sad to. Imamo da pričamo i o ozbiljnijim stvarima. Šta znaš o tom Nidermanu?“

„On je ubica. Nešto s njim nije u redu. Visok je preko dva metra i građen kao tenk. Pitaj Paola Roberta, koji se boksovao s njim. Niderman boluje od kongenitalne analgezije, oboljenja kod koga se neurotransmiteri u nervnim završecima ne sintetišu, tako da on ne oseća bol. Niderman je Nemač iz Hamburga i kao tinejdžer je bio skinhed. Opasan je i u bekstvu je.“

„Da li imaš ikakvu predstavu o tome kuda je pobegao?“

„Nemam. Znam samo to da je bio spreman za hapšenje u trenutku kad je situaciju u svoje ruke preuzela ona seljačina.“

Nešto pre pet ujutru doktor Andeš Junason skinu krvave hirurške rukavice i baci ih u korpu za otpatke. Medicinska sestra koja mu je asistirala sad je stavljala komprese na ranu na kuku. Operacija je trajala tri sata. Junason pogleda Lizbetinu obrijanu, povređenu, a sad i previjenu glavu.

Iznenada oseti nežnost kakvu je često osećao prema pacijentima koje je operisao. Sudeći prema onome što je pisalo u novinama, Lizbet Salander je poremećeni masovni ubica. Njemu je izgledala kao ranjeno vrapče. Junason odmahnu glavom i zatim pogleda doktora Franka Elisa, koji ga je zabavljeno posmatrao.

„Ti si izvrstan hirurg“, reče Elis.

„Hajde, častim doručkom.“

„Je l' mogu negde da se nađu palačinke s džemom?“

„Galete“, reče Junason. „Kod mene. Samo da se javim ženi, pa uzimamo taksi.“ Junason pogleda na sat. „Kad bolje razmislim, ipak će biti bolje da ne zovemo.“

Advokat Anika Đanini se trgnu iz sna. Pogleda nadesno i vide da je dva minuta do šest. Sastanak s prvim klijentom je imala već u osam. Pogleda zatim nalevo i vide kako njen muž, Enriko Đanini, bezbrižno spava; probudiće se u najboljem slučaju oko osam. Anika snažno trepnu par puta, ustade i pristavi vodu za kafu pre nego što ode pod tuš. Bez žurbe je obavila jutarnju toaletu, obukla potom crne pantalone, belu rolku i crveni blejzer. Na dva tosta je stavila kačkavalj, marmeladu od pomorandži i kriške avokada, a doručak onda prenela u dnevnu sobu, taman na vreme za vesti u pola sedam. Srknula je kafu i, u trenutku kad je krenula da zagriže sendvič, čula najavu za vesti.

Jedan policajac je ubijen, a jedan teško ranjen tokom sinočnjeg hapšenja trostrukog ubice Lizbet Salander.

Aniki je isprva bilo teško da poveže o čemu se radi, jer joj se učinilo da je čula kako je upravo Lizbet Salander ubila policajca. Najava vesti je bila kratka, ali je Anika s vremenom razumela da se za ubistvo policajca traži neki muškarac. Raspisana je nacionalna poternica za još uvek neimenovanim tridesetpetogodišnjim čovekom. Lizbet Salander je, po svemu sudeći, s teškim povredama prebačena u bolnicu „Salgrenska“ u Geteborgu.

Iako je pogledala vesti i na drugom kanalu, Aniki nije bilo ništa jasnije šta se dogodilo. Uze mobilni i pozva svog brata Mikaela Blumkvista. Dobi obaveštenje da korisnik nije dostupan. Iznenada oseti strah. Mikael ju je prethodne večeri pozvao kad je bio na putu za Geteborg. Krenuo je u potragu za Lizbet Salander. I za ubicom po imenu Ronald Niderman.

Kad je svanulo, jedan revnosni policajac je iza šupe uočio tragove krvi. Policijski pas je pratio tragove do jedne rupe na čistini, stotinak metara severoistočno od imanja u Goseberji.

Mikael je pošao s inspektorom Erlanderom. Podrobno su proučili mesto. S lakoćom su videli da u rupi i po zemlji unaokolo ima dosta krvi.

Pronašli su i skoro uništenu tabakeru koja je očigledno poslužila za kopanje. Erlander ju je ubacio u jednu plastičnu kesu i obeležio je kao dokazni materijal. Čak je sakupio i uzorke zemlje natopljene krvlju. Jedan uniformisani policajac je, na otprilike metar od rupe, otkrio opušak cigarete marke „pal mal“ bez filtera. I opušak je završio kao obeleženi dokazni materijal. Mikael se prisetio da je na sudoperi u Zalačenkovoj kući video paklu cigareta „pal mal“.

Erlander primeti velike kišne oblake. Oluja koja je tokom noći harala Geteborgom očigledno se premestila južno od Nosebrua, ali je bilo pitanje vremena kada će kiša ponovo početi. Erlander zamoli policajca da donese ceradu da njom prekriju rupu.

„Mislim da si u pravu“, reče Erlander naposletku. „Analiza krvi će pokazati da je u ovoj rupi bila Lizbet Salander i pretpostavljam da ćemo na tabakeri naći njene otiske. Upucana je i pokopana, ali mora da je nekako preživela, uspela da se iskopa i...“

„...i da se vrati na imanje i da Zalačenka razvali sekirom po glavi“, doda Mikael. „Neviđeno je uporna.“

„Kako li je samo izašla na kraj s Nidermanom?“

Mikael slegnu ramenima. U tom pogledu je bio zbunjen koliko i Erlander.

Stig Lašon
Kula od karata

Izdavač:
Čarobna knjiga
Mike Alasa 36, Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697 i 011/2626099

Lektura i korektura:
Sonja Pejović

Prelom i priprema za štampu:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1500

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.113.6-31

LAŠON, Stig, 1954-2004

Kula od karata / Stig Lašon; preveli: Dorijan Hajdu, Zorica Mančić i Danijela Babić.
- Beograd: Čarobna knjiga, 2009 (Beograd:Publish). - 606 str.; 21 cm. - (Milenijum ; deo 3)
(Biblioteka Žestina)

Prevod dela: Luftslottet som sprängdes / Stieg Larsson. - Tiraž 1500.

ISBN 978-86-7702-093-4

COBISS.SR-ID 169938956

„Najveći švedski fenomen od vremena grupe ABBA.“ – *People*

„Zamislite filmove Ingmara Bergmana ukrštene sa romanom Tomasa Harisa
Kad jaganjci utihnu.“ – *USA Today*

Trilogija *Milenijum* je najpopularniji serijal svih vremena u Švedskoj, Norveškoj i Danskoj i veliki hit u Francuskoj, Italiji, Španiji, Nemačkoj i većini evropskih zemalja! Prodata je u preko 21 milion primeraka u više od 40 zemalja.

Popularnost trilogije *Milenijum* učinila je Stiga Lašona najčitanijim evropskim piscem u 2008!

U geteboršku bolnicu „Salgrenska“ hitno su primljena dva pacijenta: stariji muškarac s ozbiljnom povredom glave i devojka u kritičnom stanju. Kada se probudi iz anestezije, Lizbet Salander otkriva da je njen najveći neprijatelj udaljen od nje svega desetak metara – pretnja ili vreme za osvetu?

Bez Erike Berjer na kormilu, u redakciju *Milenijuma* kao da se uvukao sveopšti kaos. Međutim, kao i uvek, Mikael Blumkvist je odlučan u nameri da razreši najveću aferu u dosadašnjoj karijeri – ne libeći se da pri tom uzdrma i najviše državno rukovodstvo i institucije.

U novom okruženju, kao glavna urednica velikog stokholmskog dnevnog lista, Erika Berjer se suočava s brojnim problemima. Ipak, nije računala na to da će morati da se suoči i s nepoznatim perverznom progoniteljem. A pomoć će joj stići sa strane s koje se najmanje nadala...

Stig Lašon (Stieg Larsson, 1954–2004) švedski novinar i urednik, poznat je po neumornom istraživanju i kritici negativnih pojava u švedskom društvu. Početkom ove decenije, započeo je rad na serijalu *Milenijum*. Neposredno pred objavljivanje *Muškaraca koji mrze žene* umro je usled teškog srčanog udara, ne dočekavši planetarni uspeh svojih romana.

Čarobna knjiga

www.carobnaknjiga.com

